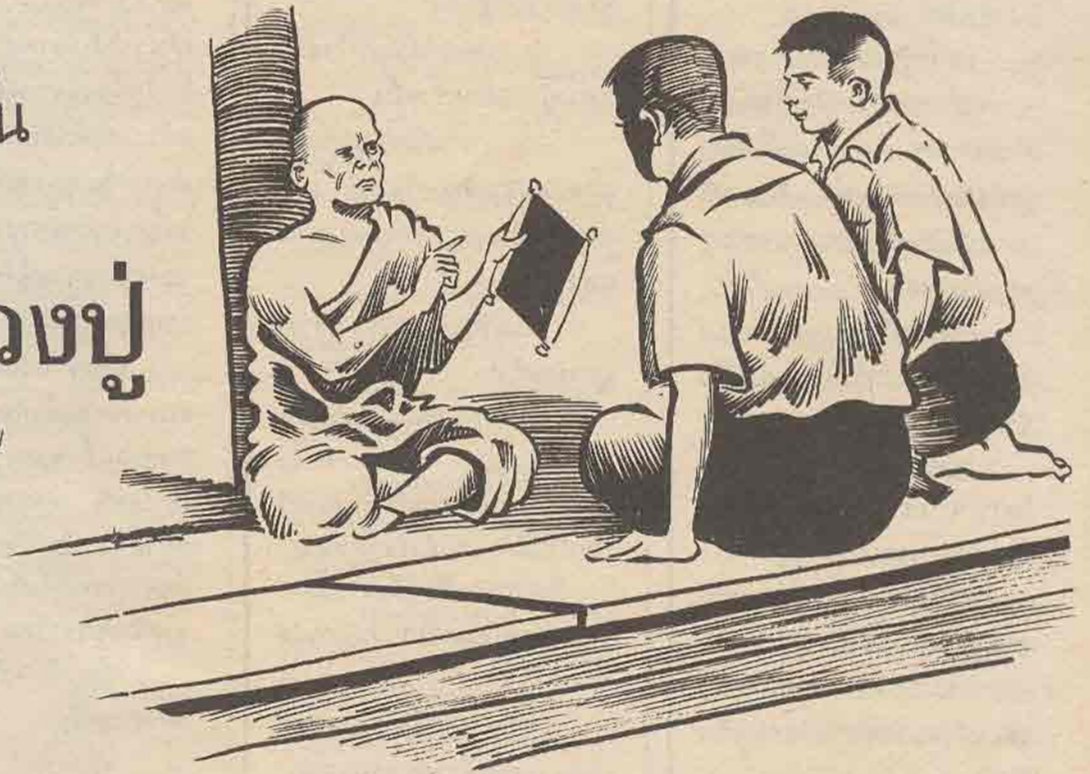

เรื่องสั้น

หลวงปู่

ชาติรี สารานู

“เห็นไหมโยม ลากเส้นเลขเพียงสามตัวเท่านั้น โยมสามารถอ่านได้ถึงสิบตัว โยมดูเลขนี้แล้วไปซื้อไม่ถูกก็นับว่าโชคไม่ดีจริง ๆ เพราะเลขมันผูกมาครบสิบตัวพอดี อาตมาบอกแล้วว่ามันเป็นมายา.....”

๑

“หลวงปู่ หลวงปู่ อยู่ไหมครับ” ผมส่งเสียงเรียกหลวงปู่อยู่ที่หน้ากุฏิ เงียบไม่มีเสียงตอบขานรับ ผมจึงต้องตะโกนเสียงดังเพื่อเรียกหา หลวงปู่ก็เป็นอย่างนี้ทุกครั้ง แผลหริบที่ผมมาหาหลวงปู่ สักอีตใจใหญ่กลืนรูปหอมก็จะล่องลอยออกมานอกกุฏิ เกือบจะพร้อม ๆ กับเสียงขยับตัวแล้วหลวงปู่ก็ออกมา

“ไอ้หนูเอ๊ย เมื่อไหร่เอ็งถึงจะรู้จักทนอดใจกับเขาบ้างล่ะ”

ผมก็ตั้งใจจะฟังคำนี้ จากหลวงปู่ เพราะถ้าหลวงปู่พูดคำนี้เป็นคำแรก เราก็มีโอกาสคุยกันนาน ๆ แต่ถ้าหลวงปู่เอ่ยถามว่า “มาทำอะไร” เชื่อใจเถอะว่าไม่นานนักหรอกที่ผมกับหลวงปู่จะได้คุยกัน ไม่มีเหตุอย่างนี้ก็ต้องอย่างนั้นที่จะมาขัดขวางการพูดคุยของเรา

“หลวงปู่” เป็นพระแก่ ๆ ที่อาศัยอยู่ในกุฏิเล็ก ๆ กว้างวากว่า ๆ ยาวประมาณสองวา มีฝาขัด

และด้วยใบมะพร้าวสามด้าน ด้านหน้าซึ่งปิดด้วยจิวรเก๋า ๆ หลังคามุงจาก พื้นปูด้วยฟากไม้หลาวชะโอน กุฏิทอดระเบียงออกมาพอให้คนนั่งคุยด้วยเพียงสองสามคน หลวงปู่บวชเมื่ออายุ 55 ปี นี้ อายุ 85 ปีแล้ว ก็มานอนอยู่หลวงปู่เล่าให้ผมฟังว่า

“ข้าเคยเป็นข้าราชการชั้นเอก ตำแหน่งหัวหน้างาน ในสมัยนั้น แต่ข้าเมื่อชีวิตราชการ อีกอย่างหนึ่งถูก ๆ ก็ทำงานกันหมดแล้ว ภาระ

หน้าที่ครอบครัวข้าหมดแล้ว จึง
ขออนุญาตทุกคนมาทำภาระหน้าที่
ของตัวเอง”

หลวงปู่เคยได้รับการทาบ
ทามจากพระเถระผู้ใหญ่ให้เป็น
ท่านพระครู แต่หลวงปู่ก็ไม่เอา
ลูกศิษย์ลูกหาบ่นว่า เสียหายที่
หลวงปู่ไม่ยอมรับเป็นท่านพระครู
หลวงปู่บอกผมว่า

“ก็ข้าเบียดอยู่แล้วจะมา
แบกยศอีก มันก็เหมือนหมาเบื้อ
ข้างนะแหละ ข้าไม่ใช่หมานะโว้ย”

หลวงปู่ชอบพูดตรง ๆ เวลา
ใครมาถามธรรมะหลวงปู่มักจะ
นิ่งนานก่อนตอบ หลวงปู่บอกว่า

“กับเอ็งเท่านั้นแหละ ที่ข้า
พูด พูดได้นานข้ามันอ้อมไม่เป็น
กลัวว่าจะทำให้คนฟังเขาโกรธ”
แต่ผมก็ชอบมากคุยกับหลวงปู่เป็น
วัน

ครั้งหนึ่งมีรถสองแถวมา
จอดกลางลานวัด แล้วคนเหล่า
นั้นก็เดินเข้ามาที่กุฏิหลวงปู่ นิ่ง
รายรอบกุฏิหลวงปู่อยู่ข้างล่างตั้ง
นานจนหลวงปู่เสร็จจากการ
ไหว้พระจึงออกมาต้อนรับ

“หลวงปู่ ช่วยลูกด้วยเถิด
ลูก ๆ จนกันทั้งนั้นแหละ หลวงปู่
ช่วยอนุเคราะห์บอกห่วยบอกเบอร์
ให้ลูกด้วย”

หลวงปู่นิ่งอยู่อีดีใจหนึ่งจึง
พูดออกมาว่า

“หลวงปู่บอกไม่ได้หรอก
หลวงปู่ไม่รู้ เพราะหลวงปู่ไม่ใช่
คนหมุนวงล้อ จึงกำหนดเลขมัน
ไม่ได้”

“ได้สิหลวงปู่ อาจารย์วัด
โน้นท่านบอกได้ ท่านเลขให้ผุ
ดในแก้วน้ำมนตร์ เลขให้ผุ

ในผ้าขาว ท่านบอกได้เกือบทุกนะ
หลวงปู่เคร่งกว่า หลวงปู่ต้องบอก
ถูกนะ ช่วยลูกนะ”

“อาจารย์เขาทำอย่างไรนะ”
หลวงปู่ถามอีกครั้งหนึ่ง

“อ้อ อาจารย์วัดโน้นใช้แก้ว
น้ำมาเสกจนเลขผุดในแก้ว เห็น
ชัด ๆ เลย แต่เราไปแก้พลาดเอง
แหละ”

“คุณเห็นเลขอะไร” หลวง
ปู่ถามต่อไป

“เลขเก้าแต่พอออกคั้นเป็น
เลขหกไปฉิบ” ชายคนหนึ่งนั่ง
ข้างหน้าตอบแทนคนอื่น ๆ หลวงปู่
เงิบไปอีกนานแล้วจึงพูดขึ้นว่า

“พวกคุณเชื่อหรือว่า คนเรา
จะเสกเลขให้ผุดขึ้นมาในแก้วได้
เอง”

“ครับ ผมเชื่อ ผมเห็นมา
กับตา เลขผุดสีดำชัดเลยหลวงตา”

หลายคนพูดขึ้นพร้อมกัน

“ถ้าคุณเชื่อก็ดีแล้ว เออ
ชาตรีเอ็งไปช่วยเอาแก้วน้ำมาให้
ข้าสิ”

แล้วผมก็มุดจิ๋วเร่าที่หลวง
ปู่ใช้ปิดกั้นกุฏิเข้าไปข้างใน ทำหา
แก้วน้ำอยู่ครู่หนึ่ง ความจริงผมไม่
ได้หาแก้วน้ำหรอกแต่ผมกำลัง
เขียนตัวเลขลงในแก้วด้วยดิน
สอดดำ ตามที่หลวงปู่เคยบอกผม
ไว้ ซึ่งผมเคยนำเรื่องอาจารย์
ไต้หวายของคั้นมาแล้วให้หลวงปู่ฟัง
หลวงปู่ก็บอกว่ามันเป็นมายากล
แล้วหลวงปู่ก็ทำให้ดู เอาดินสอด
เขียนเลขลงในแก้วด้านในวาง
ไว้สักอีดีใจใหญ่จึงใส่น้ำลงไปตัว
เลขก็ค่อยผุดพรายขึ้นมาจาก
กลาง ๆ ค่อย ๆ ชัดขึ้น ๆ จนเด่นชัด
เมื่อหลวงปู่ใช้ผมให้หาแก้วน้ำผม

ก็รีบทำให้หลวงปู่ทันที เขียน
เสร็จแล้วก็นำแก้วมาถวายหลวงปู่
หลวงปู่นำพูดกับคนกลุ่มนั้นนานจน
เห็นว่าได้เวลาพอเหมาะก็ให้คน
ไปตักน้ำฝนจากตุ่มใกล้กุฏิมาใส่
แก้ว ทั้งไว้สักพักใหญ่ตัวเลขก็
ค่อยผุดขึ้น คนกลุ่มนั้นเพ่งดูกันยก
ใหญ่ ต่างคนต่างจดใส่กระดาษ
ของตนเอง พอได้สนใจแล้วก็ลา
จากหลวงปู่ไป

หลังจากวันออกสลาภกิน
แบ่ง คนกลุ่มนั้นก็มาหาหลวงปู่อีก
มีสองคนชื่อของมาถวายบอกว่า
เขาโชคดี หลวงปู่ให้ลากจึงชื่อ
ของมาถวาย แต่อีกหลายคน
บอกว่าโชคยังไม่ดี จึงแก้พลาดไป
งวดนี้จะมาขอใหม่

“โยมเชื่อหรือว่า อาตมา
เสกตัวเลขขึ้น”

“เชื่อครับ เพราะผมเห็น
มากับตา เลขมันผุดพรายขึ้นมาใน
แก้วแก้ว”

“มันเป็นมายาโยม มันเป็น
ภาพลวงตาที่ไอ้ชาตรีมันเขียนขึ้น
ทำขึ้น”

“ไม่จริง หลวงปู่เสก ลูกเห็น
หลวงปู่เล่นตัว”

มีเสียงค้านขึ้นมาทันที เขา
คิดว่า หลวงปู่จะไม่บอกไต้หวายให้
แล้ว

“อาตมาพูดจริง มันเป็น
มายากล ครุชิต จิตรเที่ยง นักมายา
กลมาสอนหลวงปู่ให้รู้ หลวงปู่ก็ให้
ชาตรีเขาทดลองทำดู มันก็เป็นจริง
จึงรู้ว่ามันเป็นกลเป็นของหลอกหลวง
เป็นมายา”

“แล้วทำไมผมจึงถูก”

“ก็โยมไปคิด ไปว่าตภาพ
ให้บังเอิญตรงกับวงล้อมันหมุน

มาถูกต้องกันเท่านั้นเอง ไม่ใช่
หลวงปู่บอกถูก...”

“หลวงปู่แกล้งก้อมตัว หลวง-
ปู่ศักดิ์สิทธิ์ แต่หลวงปู่แกล้งไม่บอก
พวกเรา ช่วยลูกข้างอีกสักครั้ง
เถอะนะ”

“อาตมาไม่ได้ศักดิ์สิทธิ์
หรอก โยมนั่นแหละศักดิ์สิทธิ์ที่
อุตสาหักัดเลขที่เขาบิดตาเขียนลง
ในแก้วให้โยมไปซื้อหวยจนถูก”

“เอาเถอะ ใครศักดิ์สิทธิ์
ไม่ว่า งวดนี้ขออีกทีนะ”

ใครคนหนึ่งในกลุ่มนั้นขอ
ให้หลวงปู่ช่วยเขียนเลขให้อีก

“ชาตรี เอ็งช่วยทำให้ตรงนี้
แหละนะ ให้เขาเห็นกับตา”

หลวงปู่หันมาทางผม ผมรีบ
มุดมาน้ำจืดแก้ว ๆ เข้าไปในกุฏิ
เอาแก้วเอาดินสอสีบีบาวางลง
แล้วขีดแก้วให้สะอาดบรรจงใช้
ดินสอ เขียนเลขลงในแก้วทั้งไว้
สักครูใหญ่ ก็เอาน้ำในขวดเทใส่
ลงไป ไม่นานน้ำก็ขุ่นขึ้น

“สอง...สองแน่นอน” พุด
พลางย่ายเฒ่าคนนั้นก็ชี้ไปที่แก้ว

“ฉันทว่าสี่...”

“กว่าห้า” เสียงเถียงกัน

ตั้งขึ้นมาแต่สัปดนตามแต่จะเห็น
ผมนั่งหัวเราะอี ๆ อยู่ใกล้ ๆ หลวงปู่
หลวงปู่จึงพุดว่า

“โยมตาม ไอ้ชาตรีมันก็ถูก
ทุกงวดนั่นแหละ เพราะมันเขียน
อย่างนี้”

ว่าแล้ว หลวงปู่ก็ลากเส้น
ดินสอให้ดู เลขหนึ่งอารบิค จะมี
ลักษณะเป็นเลขเก้าก็ได้ หนึ่งก็ได้
และดูเป็นเลขเจ็ดก็ได้

เลขสองเขียนให้ดูเป็นเลขสี่
เลขห้าก็ได้

เลขสามเขียนให้ดูเป็นเลข
แปดก็ได้และเลขศูนย์ดูเป็นเลขเก้า
ก็ได้ เลขหกก็ได้

“เห็นไหมโยม ลากเส้นเลข
เพียงสามตัวเท่านั้น โยมสามารถ
อ่านได้ถึงสิบตัว โยมดูเลขนี้แล้ว
ไปซื้อไม่ถูกก็มันว่าโชคไม่ดีจริง ๆ
เพราะเลขมันหุคมาครบสิบตัวพอดี
อาตมาบอกแล้วว่ามันเป็นมายา
โยมไม่เชื่อ หาวว่าโกหก”

ฝนตั้งเค้ามาทางทิศตะวันตก
ฟ้ามืดไปชั่วขณะทำให้ทุกคนรีบ
กราบลาหลวงปู่ ขอตัวกลับและ
บอกว่าพรุ่งนี้ถ้าโชคดีถูกหวยจะ
ซื้อของมาถวาย

คำแล้ว หลวงปู่สวดมนตร์
ภาวนาอยู่นานนับนาน ผมนั่งอยู่
นอกม่านหน้ากุฏิ คอยให้หลวงปู่
เสร็จจากการภาวนา เสียงคน
เดินมากลุ่มใหญ่ ผมหันไปดูก็จำ
ได้ว่า เป็นพวกชุดเดิมนั้นแหละ
มือหิ้วของพะรุงพะรังมาด้วย

“หลวงปู่อยู่ไหมครู” หัวหน้า
กลุ่มถามผม ผมยิ้มตอบรับว่า อยู่
และขอให้เียบเสียงเพราะหลวงปู่
กำลังทำสมาธิ จนกระทั่งได้เวลา
หลวงปู่ก็ออกมา

“อ้อ พวกคุณเองนะแหละ”

“ครับ พวกเราโชคดีจึงมาหา
หลวงปู่ ซื้อของมาฝากตามสัญญา”

“เออ คนเรบาทมันจะทุกข
มันก็ทุกข ไม่รู้สึกตัวอย่างนี้แหละ
อยู่ดี ๆ ก็เสไปศักดิ์สิทธิ์กับเขาเข้า
มันก็เดือดร้อนเองอย่างนี้แหละ”

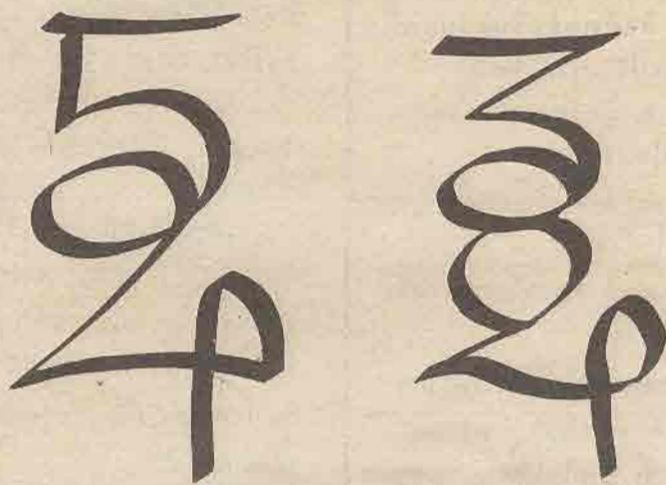
“งวดนี้หลวงปู่บอกอีกนะ
ครับ ลูกจะได้พ้นทุกข์สักที”

“หลวงปู่ไม่ได้บอกหรือ
พวกคุณบอกตัวเองแล้วถูกเอง
สร้างกรรมเองเวรจึงมีขึ้นเอง ไม่ใช่
หลวงปู่บอกหรือคุณนะ ตอนนี่ไปก็
เลิกพุดเรื่องไปหวยกันได้แล้ว
ถ้าจะมาหาอาตมาเพื่อเรื่องนี้ไม่ต้อง
มานะ อาตมาไม่ต้อนรับ”

หลวงปู่ชอบพุดตรง จิตตรง ๆ
หลายคนนั่งมองหน้ากัน

หลวงปู่พุดต่อไปว่า

“ของที่เอามาฝากอาตมา
พร้อมเงินนั้น ก็เอากลับไปรวมทั้ง
เมื่อวานด้วย อาตมารับไม่ได้ มัน
หนัก เป็นพระเจ้าไม่ให้สะสม ขบ
ฉันทเพียงพอมือ ๆ เท่านั้น รับ
ประเคนมาไม่ได้ มันบาป มันหนัก

กฏี บาบทั้งพระบาปทั้งโยมที่เอา
มาให้พระ อาตมาพอแล้ว บ้าน
ไม่ต้องเช่า ข้าวไม่ต้องซื้อ ภาษี
ก็ไม่เสีย ไม้รั้วจะเก็บเงินเก็บทอง
ไว้ทำไม ของทั้งหมดนั้นโยมเอา
ไปให้คนจน ๆ เอะนะ ไปทำทาน
เข้าใจคำว่าทำทานใหม่”

“ไม่เข้าใจครับ หลวงปู่ช่วย
อธิบายทีเถิดครับ”

“อิม ทำทานได้บุญมากนะ
ทานเราทำให้กับคนจน ๆ ที่อดมือ
กินมือเป็นบุญ บุญที่เราเอาไปให้
เขา เขาจึงไม่อด ทำทานนี้ ก็พวก
เดียวกับอดทนทาน ทาน โยมเอา
ไปให้เขา ๆ ก็ไม่อด พอไม่อด
เขาก็ไม่ต้องทน เพราะผลมันมา
จากทานที่โยมให้มัน เขาจึงอิมเป็น
มือ ๆ ไป มันก็ได้บุญโยมให้เขา
ถ้าโยมเข้าใจคำนี้ อิมใจคำว่าทาน
นี้ โยมก็ได้บุญ ถ้าฝึกทำทานให้
บ่อย ๆ โยมจะพ้นทุกข์ โยมรู้ไหม
ว่า โยมทุกข์อะไร”

“ไม่ทราบครับ”

“โยมทุกข์ใจ ใจที่อยากได้
งวดแล้วงวดเล่ามันแหละ คำว่า
งวดหมายถึงอะไร ทราบไหม งวด
ก็คือทำให้แห้งทำให้เงินในกระเป๋
โยมมันแห้งหายไป เพราะความ
อยาก โยมหลงอบายมุข โยมก็ไม่
พ้นทุกข์หรอกนะ หยุคเมื่อไรพ้น
เมื่อนั้นไม่เชื่อลองดู”

๓.

“หลวงปู่ครับ กระผมขอ
นมัสการหลวงปู่” เสียงเรียกหน้า
กฏี ทำให้หลวงปู่ถลลกจีวรมาน
ขึ้นข้างบน เห็นพระองค์หนึ่งยืน
อยู่หน้ากฏี หลวงปู่จึงนิมนต์นั่ง
ด้วยกัน

“กระผมอยู่วัดโน้น” ซี่ไป
วัดข้างหน้า แล้วพูดต่อว่า “กระผม
ได้ข่าวว่าหลวงปู่ไข่หวยเก่งจึง
มาหา”

“ใครบอกคุณ” หลวงปู่ถาม
ขึ้น

“พวกที่ไปขอหวยจากกระ-
ผมนั่นแหละ มันบอกว่า สองงวด
แล้วที่หลวงปู่ให้ถูก ในขณะที่
กระผมบอกไม่ถูก ไม่ทราบเป็น
ยังไง เดือนนี้จิตของกระผมไม่
สงบ มองเลขจึงไม่ชัด หลวงปู่
กรุณาบอกผมสักตัวจะแทงเอง
สักที”

เสียงหลวงปู่โอษฐ์อยู่ใน
ลำคอ นิ่งเงียบไปนาน หลวงปู่
จึงพูดขึ้นว่า

“คุณครับ ถ้าร้อนนะอาบน้ำ
เสียบ้าง มันคงจะเย็น ผมบอกหวย
ไม่ได้หรอก ไอ้พวกนั้นมันบอก
ของมันเอง ผมก็ทำอย่างที่คุณทำ
นั่นแหละ เอาดินสอเขียนไว้ก่อน
มันก็เหมือนกัน เขาแก่ของเขาถูก
เองก็เท่านั้น คุณลองอ่านนี้ดู”

พูดแล้วหลวงปู่ก็ยื่นหนังสือ
ปกเขียว ๆ วดภาพลายเส้นสีดำ
ชื่อ “ปรัชญาเหนือเมฆ” ให้โดย
พลิกปกในให้ดูความว่า

สิ่งที่พุทธบริษัทในยุคนี้
ควรจะปรับปรุงแก้ไข คือ

๑. เลิกจัดงานมหรสพภายใน
วัดโดยเด็ดขาด

๒. เลิกเรียไรเงินทอง ไม่ว่า
กรณีใดทั้งสิ้น

๓. ห้ามไม่ให้มีการทรงเจ้า
เข้าผีในวัด

๔. ห้ามไม่ให้พระเณรประ-
กอบเดรัจฉานวิชา

๕. ห้ามไม่ให้พระเณรละ-

สมทรัพย์สมบัติเงินทองเหมือน
ฆราวาส

๖. เน้นให้พระเณรปฏิบัติ
ภาวนาอย่างจริงจัง ไม่ถือเอาการ
ปฏิบัติภาวนาเป็นอุดมคติของการ
บรรพชาอุปสมบท

ทั้ง ๖ ประการนี้เป็นข้อ
ปฏิบัติขั้นมูลฐานที่จะช่วยให้สถา-
บันพระสงฆ์ไทยมั่นคงยิ่งขึ้น มิ
ฉะนั้นพระเณรจะไม่มีคุณภาพเลย
แม้ว่าเราจะมิมหาวิทยาลัยสงฆ์
อยู่ทั่วประเทศก็ตาม

“อิสระมุณี”

ความเย็บเกิดขึ้นทั่วบริเวณ
นั้น พระอาคันตุกะก็เย็บ หลวงปู่
ก็เย็บอยู่นาน

“พระ มาจากคำว่า วร แปล
ว่า ประเสริฐ ความประเสริฐ
จะเกิดขึ้นเมื่อจิตของเราสะอาด
สว่าง แล้วมันจะสงบ ความสงบ
มีขึ้นมากเท่าไร ความเป็นพระ
มากขึ้นเท่านั้น ถ้าเรายังกระสันต์
จะมีชื่อเสียง ลูกศิษย์ลูกหา ยศ
ฐา บรรดาศักดิ์ เราก็กไกลจาก
พระมากขึ้น ถึงจะหม่เหลืองก็เป็น
ได้แค่ภิกษุ ซึ่งแปลว่า ผู้ขอ จะ
เป็นพระภิกษุได้ต่อเมื่อเราขอให้
ตัวเองพ้นกิเลสคร่ำหมองใจ ปฏิบัติ
จนจิตสะอาด สว่าง สงบ แล้วเรา
ก็จะเป็นพระภิกษุ คุณเลือกเอาว่า
จะเป็นภิกษุ หรือพระภิกษุ ผมเอง
นั้นขอยุ่เฉย สงบ ๆ ก็พอแล้ว”

เสียงจิกจันเรไรดังระงม
ไปทั่วราวป่า กฏีของหลวงปู่ปิด
ม่านจีวรสนิท ทุกอย่างเงียบสงบ
และตั้งแต่วันนั้นมา หน้าหน้ากฏี
ของหลวงปู่ก็เริ่มขึ้นรกปกคลุมทาง
เดินอีกต่อไป □